

Sygn. akt III KK 538/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **K.M.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 listopada 2019 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...),

zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II Ka (...)

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. II K (...), Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonego K.M. za winnego popełnienia pięciu przestępstw: z art. 207 § 1 k.k., z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k., z art. 197 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 245 k.k. i za to wymierzył mu karę łączną 6 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego. Po rozpoznaniu jego apelacji Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok m.in. poprzez obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku obrońca skazanego wniósł kasację w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia – do czasu rozstrzygnięcia kasacji.

Wniosku tego obrońca nie uzasadnił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne *prima vista*.

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy wypada zauważyć iż, że skarżący nie przedstawił argumentów mających przemawiać za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku.

Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia wniosku, zarówno dlatego, że zaskarżony wyrok jest prawomocny i przez to powinien być wykonywany niezwłocznie, jak też dlatego, iż przedmiotowy wniosek nie został w żaden sposób uzasadniony. Samo wniesienie kasacji nie wystarcza do uznania zasadności złożonego w trybie art. 532 k.p.k. wniosku.

Niezależnie od tego zauważyć należy, że zarzuty podnoszone w kasacji wymagają – rozważenia - niewątpliwie wnikliwego, wszechstronnego i uwzględniającego wszystkie stwierdzone w sprawie zaszłości faktyczne oraz prawne, mające znaczenie dla ich oceny. Obecnie nie jawą się one jednak jako na tyle oczywiście trafne (nie przesądzając jednakże o ostatecznej ich ocenie możliwej do dokonania dopiero po rozpoznaniu kasacji), by to miało samoistnie przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

as